

שבת הגדולה

מרחמים ועניים

יוצא לאור בחסדי הבורא

על ידי יהודה טאוב

תשע"ו

מפתח ענינים

- פרק א : שבת הגדול..... 3
- א. טעם שנקראת בשם שבת הגדול. 3
- ב. לשם מה כתב השו"ע כיצד קורים לשבת זו? 4
- ג. מדוע יש מצווה להכריז שהשבת היא שבת הגדול?..... 5
- ד. סימן ת"ל. 6
- ה. פרשת צו קרבן תודה. 6
- ו. מקרבן תודה למדנו שרצון ה' שנפרסם את ניסיו. 6
- ז. ברכת הגומל..... 8
- ח. כי טוב חסדך מחיים – עיקר תכלית החיים להודות ה'..... 8
- ט. רעבים כדי שנודה שאנחנו שבעים..... 9
- י. למה עושים קידוש להולדת בת, שלום זכר ושבת חתן?..... 9
- יא. תכלית ההודיה ועבודת ה' שמחה. 12
- יב. מדוע סופרים לעומר?..... 13

ניתן לראות ספרים נוספים של המחבר
באתר חידוש - בית המדרש שלך.

שבת הגדול

א. טעם שנקראת בשם שבת הגדול.

לשבת שלפני פסח קורים שבת הגדול, ונאמרו בזה הרבה טעמים נפלאים, ביניהם שהגדול שבעיר דורש, מפטירים בהפטרה על יום ה' הגדול והנורא, על דרך החידוד היו אומרים פעם היות ובשבת זו מזיזים לשעון קיץ אז השבת נהית שבת גדולה יש הרבה שעות ביום השבת.

בטור סימן תל כתב: שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול והטעם לפי שנעשה בו נס גדול, שפסח מצרים מקחו בעשור כדכתיב בעשור לחודש הזה ויקחו להם שה לבית אבות שה לבית, ופסח שיצאו ישראל ממצרים היה ביום ה' כדאיתא בסדר עולם ונמצא שי' בחדש היה שבת ולקחו להם כל אחד שה לפסחו וקשר אותו בכרעי מטתו ושאלום המצריים למה זה לכם והשיבו לשחטו לשם פסח במצות השם עלינו והיו שיניהם קהות על ששוחטין את אלהיהן ולא היו רשאים לומר להם דבר ועל שם אותו הנס קורין אותו שבת הגדול עכ"ל.

בשביל לדמיין את הנס תתאר לעצמך יהודי נכנס ללב עזה לוקח את הקוראן ומעלה אותו באש מה היה נשאר ממנו, והנה כל המצרים שותקים, נס גמור, ולמדנו מנס זה דבר גדול: שיש לה' שליטה גם על בעלי בחירה, וגם כאשר בן אדם עשה לך דבר רע וכדומה, דע לך זה גם מאת ה' לטובתך, שהרי יש לה' שליטה גם על בעלי בחירה, וה' אוהב אותך עד למאוד, ואם הוא נתן לו לעשות לך כך סימן שזה לטובתך הנצחית.

ב. מדוע לא עושים ביום י' בניסן?

כתב בספר התודעה: מה שתולים הנס בשבת דוקא, ולא עשו לו זכר בעשור לחדש, בין בשבת ובין בחול, וכמו שיום זה ומעשיו נזכר בתורה בשם עשור לחדש ולא נזכר בפרוש שיום שבת היה? - מפני שלא בא הנס אלא על שמירת השבת. שידעו מצרים שישראל שומרים את השבת ואין מתעסקים בבעלי חיים בשבת, וכשראום היום מתעסקים בטלאים וקושרים אותם לכרעי מיטותיהם בשבת, היו מתמיהים ובאו לשאול מה זה ועל מה זה, ועל ידי כן באו ישראל בסכנה והוזקו לנס, משום ששבת היתה. לפיכך תלו את הנס בשבת ולא בעשור לחדש:

בעז"ה בהמשך הקונטרס נראה בזה באור נפלא מדוע קבעו בשבת ולא ביום י' בניסן.

ג. לשם מה כתב השו"ע כיצד קורים לשבת זו?

שו"ע או"ח סימן תל. שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול, מפני הנס שנעשה בו.

שואלים המפרשים: הרי השו"ע זה ספר הלכה ולא ספר מנהגים, וכמו שאין בשו"ע הלכה לפסח קוראים פסח היות זה פסח על בתי בני ישראל, מדוע יש הלכה בשו"ע אך קוראים לשבת שלפני פסח?

מתרצים המפרשים: בא השו"ע לומר לנו שיש מצווה לקרוא לשבת שלפני פסח שבת הגדול (ויש הנוהגים לומר במקום שבת שלום, שבת הגדול שלום או שבת הגדול מבורך, ולפחות יכריז בביתו השבת שבת הגדול).

למדנו שקורין אותו בשו"ע אין הכוונה ללמד אך קוראים לשבת - אלא מלשון ציווי שצריך לומר בפיו - השבת שבת הגדול.

וכך כתב בשו"ת אור לציון חלק ג - הערות פרק ה - דיני חודש ניסן והנה מרן שם סימן ת"ל כתב סעיף אחד בלבד וזה לשונו, שבת שלפני הפסח קורין אותו שבת הגדול, מפני הנס שנעשה בו. וצריך ביאור איזו הלכה למדנו כאן שייחד מרן סימן מיוחד בשו"ע על זה. ומה נפקא מינה איך נקראת שבת זו. ויש שנהגו מטעם זה לומר בשבת זו במקום שבת שלום ומבורך, שבת הגדול שלום ומבורך, או שבת הגדול שלום, או שבת הגדול מבורך, וכמו שכתב החיד"א במחזיק ברכה שם שנהגו לומר כן. והוא כדי לזכור את הנס שנעשה בשבת זו, וכמבואר בטור, ע"ש.

ד. מדוע יש מצווה להכריז שהשבת היא שבת הגדול?

יש מצווה על כל יהודי להודות לה' יתברך ולפרסם ניסים וטובות שעשה ושעושה עימנו, ככתוב שירו לו זמרו לו **שיחו בכל נפלאותיו**, וכתוב **אֲשֶׁר שָׁמַעְנוּ וַיִּנְדַּעַם וַאֲבֹתֵינוּ סִפְרוּ לָנוּ: לֹא נִכְחַד מִבְּנֵיהֶם לְדֹר אַחֲרוֹן מְסֻפָּרִים תְּהִלֹּת יְקֻקֵּךְ וְעֲזֹזֹךְ וְנִפְלְאוֹתֶיךָ אֲשֶׁר עָשִׂה: (תהלים פרק עח, ג-ד)**

נחזור לענין שבת הגדול: שאלנו למה מצווה להכריז שקורים לשבת שבת הגדול? התשובה נפלאה: שאתה תבוא הביתה תגיד השבת שבת הגדול, הילדה שלך תשאל למה קורים לשבת שבת הגדול, ואתה תספר לה את הנס הגדול, זה בדיוק מה שרוצה ה' שיספרו את ניסיו שעושה ושעשה עימנו, וקבעו... כדי להודות ולהלל.

ה. סיפור: לך תספר בבית.

גם על הניסים שארעו לאבותינו נתן את דעתו (ר' שמואל הומינר זצ"ל), כך מספר לנו מקורבו רבי א"צ שפיצר שבא לבקרו בעת חוליו האחרון חודשיים סמוך לפטירתו, היה זה בתאריך י' ניסן, פונה אליו רבי שמואל בשאלה:

אתה זוכר מה היה בתאריך זה? הלה מהרהר: פטירתה של מרים!? נכון!
 מה עוד? "בעשור לחודש הזה" שבת הגדול במצרים שלקחו את הכבש
 לפסח, גם נכון אומר רבי שמואל, אך מה עוד?...
 עונה לו רבי שמואל: ביום זה עברו עם ישראל את הירדן בימות יהושע,
 ונתקדש שם שמים בעולם, הארון נשא את נושאי וועם פורח באויר מעל
 הירדן, כל העולם שמע וראה זאת. הנה כי כן, בהגיעך הביתה תספר ניסים
 אלו לבניך. (מהספר מפנקסיו של עבד המלך).

א. סימן ת"ל.

ורמז נפלא מצאנו שזה ענין שבת הגדול: שכן מה הסימן בשו"ע של שבת
 הגדול – תל, מה ראשי תיבות? **תודה לה'**, זה המהות של שבת הגדול.
 וכמה נפלא שמצווה ת"ל בחינוך היא מצוות ברכת המזון, בא מאריך החינוך
 להסביר כמה שפע יורד לעולם כאשר אדם מודה לה' יתברך.
 סופי אותיות שבת הגדול הם - ת"ל. (ויסברג)

א. פרשת צו קרבן תודה.

שבת הגדול מופיע בדרך כלל (בשנה לא מעוברת) בפרשת צו, כמו שכתוב
 בטור אורח חיים הלכות ראש חודש סימן תכח "לעולם קורין צו את אהרן
 קודם פסח בפשוטה". מה יש בפרשת צו שקשור לשבת הגדול? בפרשה
 מופיע קרבן תודה שמקריבים אותו על הודיה לה'. ויש ללמוד מקרבן זה על
 רצון ה' שנפרסם את ניסיו כדלהלן.

ב. מקרבן תודה למדנו שרצון ה' שנפרסם את ניסיו.

יש שני דינים מיוחדים בקרבן תודה שאין בקרבנות אחרים של שלמים, א.
 להביא עם הקרבן ארבעים לחמים שמתוכם ארבעה לחמים לכהן ושלושים

וששה לישראל ובשאר קרבנות שלמים אין לחמים בכלל. ב. זמן אכילת הקרבן והלחמים הוא יום ולילה (את הקרבן מקריבים ביום נמצא שעד הבוקר ומדרבנן עד חצות צריך לגמור את הכול) משא"כ שאר קרבנות זמן אכילתם שני ימים ולילה. מדוע?

יש חובה לאדם לפרסם הנס שקרא לו ככתוב יודו לה' חסדו ונפלאותיו לבני אדם, רד"ק: יתנו הודיה לאל שהגיעם לעיר מושב, ויספרו לבני אדם הנפלאות שעשה עמהם האל יתברך: דהינו יש דינים בהודאה: א. להודות לה' על חסדיו. ב. לספר לבני אדם את הנס.

וכן בתהילים פרק קטז פסוק יז: לָךְ אֶזְבַּח זֶבַח תּוֹדָה וּבָשָׂם יְדֹד אֶקְרָא. מה הקשר בין קרבן התודה לבין שאקרא בשם ה'? כתב הרד"ק לך אזבח זבח תודה. שאודה לך על הזבח, ואקרא לרבים בשם ה', שיהיו עמי בזבח וישמעו הודאתי: כי כמו שלמדנו מחמת רוב הלחמים והזמן הקצר האדם חייב לקרוא להרבה אנשים והמטרה שיספר מעשי ה'.

וכך כתב באברבנאל פרשת צו

השאלה הי"ז למה הבדיל השם שלמי תודה להיותם נאכלים ליום ולילה אחד מכלל שאר השלמים שהיו נאכלים לשני ימים ולילה אחד ומה ההבדל שיש בין שלמי תודה לשאר השלמים שחייב בחלוקה הזו בזמני אכילתם?

ועם זה נשיב גם כן למה הבדיל השם שלמי תודה להיותם נאכלים ליום ולילה ושאר השלמים נאכלים לשני ימים ולילה אחד כמו שמבואר בפרשה. כי הנה היה זה כדי לפרסם הנס וזה שהבעל שלמי תודה כשהוא רואה ששלמיו אינם נאכלים אלא ליום ולילה עד חצות הוא מזמין על שלמי תודתו אחיו ואוהביו ומיודעיו לאכול ולשמוח עמו וישאלו זה את זה על מה היה

תודתו והוא יגיד להם הנסים והנפלאות שעשה עמו השם וירוממוהו בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו. ואלו היו שלמי תודה נאכלים כשאר השלמים לשני ימים ולילה אחד לא היה הבעל מזמין לשום אדם כי לשני ימים ולילה אחד בבית אחד יאכל. אבל בראותו הבשר והלחם רב בביתו ושלא יאכל אלא ליום ולילה אחד בהכרח יקרא רבים ממיודעיו ואחוזת מרעהו לאכול פן יהיה ביום המחרת ללעג ולקלס לבני אדם הרואים אותו שורף כמות גדול מתודת שלמיו ואת אחיו ואוהביו לא קרא והותרה במה שפירשתי בזה השאלה הט"ז והי"ז.

ט. ברכת הגומל.

כך גם לגבי ברכת הגומל שהיא מעין קרבן תורה נפסק בשו"ע סימן ריט (ג) צריך לברך ברכה זו בפני יו"ד, ותרי מינייהו רבנן, דכתיב: וירוממוהו בקהל עם ובמושב זקנים יהללוהו. וכן הדלקת נר חנוכה היא על פתח ביתו מבחוץ לפרסם ניסי ה'. וכן בפורים נפסק בשו"ע תרצ, יח. מגילה בי"ד ובט"ו צריך לחזור אחר עשרה. ואם אי אפשר בעשרה קורים אותם ביחיד. וברכת הרב את ריבנו לאחר המגילה נפסק שמברכים רק בציבור כדי להודות ברבים.

א. כי טוב חסדך מחיים – עיקר תכלית החיים להודות ה'.

תהילים פרק סג פסוק ד: כִּי טוֹב חֶסֶדְךָ מִחַיִּים שְׁפָתַי יִשְׁבְּחוּנֶךָ: כֵּן אֲבָרְכֶךָ בְּחַיֵּי בְּשִׂמְךָ אֲשָׂא כְּפִי: כִּמּוֹ חֵלֶב וְדָשֵׁן תִּשְׂבַּע נַפְשִׁי וְשִׁפְתֵי רִנּוֹת יִהְלֵל פִּי: מלבי"ם: כי טוב חסדך מחיים - שחסדך במתנת החיים נבדל מכל חסד שיעשה זולתך, שכל חסד שנשיג מזולתנו אין החסד טוב מצד עצמו רק מצד התועלת שהשגנו ממנו, למשל מלך ב"ו שעשה חסד לחייב מיתה והניחו בחיים, הטוב של החסד הוא החיים שנתן לו, אבל אצלך החסד בעצמו טוב

יותר מן החיים, כי החיים אינם תכלית לעצמם, רק שהם **אמצעיים שעל ידם שפתי ישבחונך** - שבלעדי החיים א"א שאשבח אותך בשפה, (כי הנפש המופשטת מן הגוף אין לה פה ושפה לשבח ה', והיא רק שכל ומשכלת), וא"כ אחר **שעקר תכלית החיים וטובם הוא מה שיכול להודות לה'** על החסד שנתן לנו חיים (ככתוב עם זו יצרתי לי תהילתי יספרו), א"כ החסד הוא הטוב והתכלית של החיים, והוא טוב מן החיים עצמם שהוא רק אמצעי אליו, כי ע"י החסד שפתי ישבחונך **וזאת היא תכלית החיים:**

למדנו מדבריו: החיים הם אמצעי שה' יוכל לעשות עימנו חסדים, מטרת החסדים שפתי ישבחונך.

יא. רעבים כדי שנודה שאנחנו שבעים.

בשם ר' ירוחם אומרים: שהטעם שה' עשה שאדם יהיה רעב זה כדי שידע להודות לה' שהוא שבע, וכמו שמברכים בורא נפשות רבות וחסרון - הוא ברא חסרונות כדי שיהיה על מה להודות.

יב. למה עושים קידוש להולדת בת, שלום זכר ושבת חתן?

צריך לשים לב שעושים קידוש בשבת חתן בר מצווה, ושלום זכר עיקר המטרה היא להודות לה' על חסדיו עימנו ברוב עם. כעין קרבן תודה שהיה ברוב עם. ואפילו על בר מצווה יש שדרשו עם זו (זו בגמטריא 13) יצרתי לי (שבגיל 13 נעשה האדם יצירה חדשה שנכנס בו יצר טוב) תהילתי יספרו (שצריך להודות לה' שזכה להכנס ולהמנות בין עובדי ה').

יג. למה דווקא בשבת.

לאחר שלמדנו שרצון התורה שנפרס את הנס, בכמה שיותר פרסום, נוכל להבין דבר נפלא מדוע דווקא בשבת עושים את זכרון הנס.

הנה מצאנו שמנהג האשכנזים לעשות סעודת הודיה בהולדת בן בליל שבת. מדוע דווקא בשעה זו? כתב התרומת הדשן (שם) משום שאז אנשים מצויין בבתיהם.

באור: הרי יש מצווה לפרסם את ניסי ה' ככתוב מזמור לתודה הריעו לה' כל הארץ - שיש תודה (נס) מצווה להריע בכל הארץ.

והיות וליל שבת זה זמן שבו אנשים מצויים בבתיהם לכן קבעו לעשות את הסעודה כדי שיהיה ברוב עם.

לפי זה נאמר היות וכל מטרת שבת הגדול היא להודות ולפרסם את ניסי ה' נפלא עד מאוד שעושים זה בשבת, שכן אם היה יום חול מי היה זוכר את הנס, היכן היה ניתן לפרסמו, הרי אין שולחן ליל שבת שניתן לדבר עליו, אין דרשה בליל שבת, לכן קבעו חז"ל לעשות את הזכר לנס בשבת קודש שאז יהיה פרסום גדול ויריעו לה' כל הארץ.

י. בניסן נגאלו בניסן עתידין להגאל.

להפטרה קורים בשבת הגדול הפטרה המסיימת בפסוק: מלאכי פרק ג, כג הַנְּה אֲנֹכִי שִׁלַּח לָכֶם אֶת אֱלֹהֵי הַנְּבִיא לִפְנֵי בּוֹא יוֹם יְקֻזְק הַגְּדוֹל וְהַנּוֹרָא: הקשו המפרשים: הרי צריך לקרוא להפטרה מעין הפרשה או מעין המאורע, והפטרה זו אין בה לא מעין הפרשה ולא מעין המאורע שאירע ביום זה? ותירצו: שהיות ומוזכר בהפטרה יום הגדול, יזכרו האנשים שהשבת שבת הגדול, וכך יהיה עוד פרסום לנס הגדול שאירע ביום זה.

וכך כתב בשו"ת יביע אומר (חלק ד - אורח חיים סימן לט) וכן נכון לעשות להדגיש בזה שהוא שבת הגדול, שמסיימים בהפטרת וערבה, לפני בא יום ה' הגדול והנורא. וכמ"ש המט"מ בשם מהרש"ל. לזכור נסי ה' ונפלאותיו. ולחזק האמונה שכן יוסיף ה' ידו שנית ויגאלנו בקרוב, וכאמור כימי צאתך

מארץ מצרים אראנו נפלאות. ויום בשורה הוא לנו, שמסיימים: הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא. וכמ"ש הלבוש. (עיין הערה 1)

נראה בע"ה לבאר באור נוסף: אומרים כל יום במזמור הודו: הודו ליקוק פי טוב פי לעולם חסדו: ואמרו הושיענו אלהי ישענו וקבצנו והצילנו מן הגוים להדות לשם קדשך להשתבח בתהלתך: כאשר מודים לה' על העבר פתוחים שערי שמים וזה זמן טוב לבקש על העתיד, כדרך שאומרים מי שענה הוא יענה. וכמו שכתוב בואו שעריו בתודה - על ידי ההודיה האדם נכנס בשערים וכאשר הוא כבר נמצא בתוכו הוא יכול לבקש.

בשבת הגדול אנו מפרסמים את ניסי ה' ומודים על היום הגדול שעשה לנו, זה הזמן בו אנו יכולים לבקש על היום הגדול שלעתיד לבוא, לכן תיקנו חז"ל לקרוא הפטרה זו בשבת.

טו. יום פטירת מרים.

המגן אברהם כתב: טעם נוסף מדוע לא עושים בתאריך י' בניסן אלא בשבת? לפיכך קבעו זכר לנס רק בשבת, ולא בעשור לחדש, מפני שביום זה מתה מרים ונסתלקה הבאר, ונקבע ליום תענית צדיקים כשהוא חל ביום חול:

1. והגה"צ ר' נחום מהורדנא פירש, ע"פ מ"ש בר"ה (יא) ר' אליעזר אומר בניסן נגאלו בתשרי עתידין להגאל. ור' יהושע אומר בניסן נגאלו בניסן עתידין להגאל. וז"ש הנה אנכי שולח לכם את אליה הנביא, לפני בא יום ה' הגדול כנגד שבת הגדול (שחל בפסח מצרים בעשרה בניסן. וכמ"ש בשבת (פז:)) ובתוס' שם. והנורא כנגד יום הכפורים שהוא בעשרה בתשרי. הראשון לר' יהושע, והשני לר' אליעזר. [ואפשר דאלו ואלו דברי אלקים חיים, ואתחלתא דגאולה בניסן וסיומה בתשרי. וכעין מ"ש התוס' בר"ה (כז) בד"ה כמאן. ודו"ק].

וראיתי שמביאים הנה ניסן ותשרי שווים בכמה דברים: א. בא' בתשרי ר"ה וב' בניסן נבנה המשכן ועוד עשרה דברים. ב. בט"ו בתשרי סוכות, ובט"ו בניסן פסח. ג. בי' בתשרי יו"כ (הנקרא יומא רבא-ר"ה כא) בי' בניסן שבת הגדול.

נראה לתת טעם מדוע דווקא מרים נפטרה באותו יום שנקבע ליום של הודאה על ניסים.

לא לחינם נפטרה מרים ביום גדול זה, ביום שכל מהותו לפרסם ניסי ה', שכן מהותה של מרים היא שירה לבורא עולם, לכן הזמן לזכור אותה זה ביום שבו עם ישראל מודים ומהללים למי שעשה להם ניסים ונפלאות, ובטוחים בו שיעשה להם עוד נסים ונפלאות, כמו שמרים היתה בטוחה שה' יעשה לה נס והוציאה תופים ממצרים עוד לפני הנס.

עוד נוסיף: כל מהותה של מרים היתה להודות ולהלל, לכן זיכה אותה ה' ובזכותה דחו את הזיכרון לשבת ולא ליום י' בניסן (כדברי המג"א לעיל), ועל ידי זה נהיה פרסום הנס גדול מאוד, כי אדם שמחפש כל הזמן לפרסם כבוד שמים, בורא עולם מזכה אותו לפרסם את כבודו בדרכים נפלאות אפילו במותו.

טז. תכלית ההודיה ועבודת ה' שמחה.

ספר עקידת יצחק שער סז: אמנם תכלית הטוב הזה והתועלת האחרון המגיע לעצם המושגחים והמושפעים ממנו, זכר אותו בראש הקנה האמצעי (של מזמור המנורה שבשני הצדדים יש את הפסוק ידוך), והוא **ישמחו וירננו לאומים** כי תשפוט עמים מישור. ואמר, כי התכלית העליון היא השמחה והערבות הנמרץ המגיע מזאת הברכה, לשלמים אשר ימצאו בכל אומה ואומה, וכל שכן אל חכמי זאת האומה הנבחרת, חכמיה חסידיה ונביאיה אשר חנן אותם רוח דעת ויראת ה', לדעת ולהכיר כי הוא ישפוט תבל בצדק ועמים במישרים, **כי הוא תכלית השמחה והתענוג הנפשי אשר הוא סוף כל ההשגות ותכליותיהן**, כי הוא מעין שמחה ותענוג של

מעלה, וכאלו עליונים ותחתונים משתתפים בו דכתיב (תהלים קד, לד)
יערב עליו שיחי אנכי אשמח בה':

יז. מדוע סופרים לעומר?

מה העניין שבספירת העומר כל יום מזכירים כך וכך ימים לעומר, מדוע צריך
לזכור את העומר כל יום?

כתב בספר עקידת יצחק סימן סז: ואמר עכשיו כי לסימן זה בהגיע קציר
השעורים בה, לא נהנה ממנה עד שנביא ראשיתו לפני ה', כי הוא תחלת
תבואותיה, ויניף הכהן את העומר לפני ה' לרצון להם, **כדי שיתבוננו בה**
בינה שהכל מלפניו מוכן לפנינו לעבודתו, לא בבחינת עצמו כמו שחשבו
הפתאים. ממחרת השבת יניפנו ובא בקבלה האמיתית (מנחות סה, ב)
שאינו זה שבת בראשית, והוא ענין מעולה מאד לפי הכוונה, וזה, שלא ניחס
שפע הטובות ההנה אל ההנהגה הטבעית אשר שבת בראשית הוא סימן
אליה, כמו שזכרנו כמו שאמרו הצדוקים. רק אל ההנהגה העליונה המיוחסת
אל מועד הפסח כמו שקדם (פסח מורה על השגחת ה' המיוחדת לעם
ישראל כידוע מדברי הרמב"ן). ושיעשו עליה קרבן לאמר, ממך הכל ומידך
נתנו לך (דברי הימים א כט, יד). ולהחמיר על ענין בחינה זו אמר ולחם וקלי
וכרמל לא תאכלו וגו'. כי הוא הלמוד הראוי להקדים בלי ספק. וסיים חקת
עולם לדורותיכם בכל מושבותיכם, לומר כי זה המעט המובא שמה, וכל אשר
כגילו הוא העקר בכל אלה העניינים המדומים, לא זולת, ושכן ראוי שיוחק
בלבם חקת עולם לדורותם בכל מושבותם, בין בהיותם בארץ או חוצה
לארץ.

(לכן סופרים תמיד לקרבן העומר שבמשך כל הימים הללו שקוצרים את
העומר נזכור את הלימוד שמלמד אותנו קרבן העומר).

יח. בואו שעריו בתודה.

וכן כתוב בואו שעריו בתודה, וכתוב פתחו לי שערי צדק אבוא בם אודה י-ה, זה השער לה' צדיקים יבואו בו, למה הכוונה זה השער? שער ההודיה לה' ככתוב בואו שעריו בתודה. למדנו שאם רצוננו להיכנס קצת לשער של הצדיקים, אז הנה המפתח – תתחיל להודות לה'.

ניתן לראות ספרים נוספים של המחבר באתר הקול החמישי

<https://www.kol-toda.co.il/>